

• ГУМОРЕСКА

Земляки

ДЗВІНОК з мого рідного села пролунав несподівано, бо там у мене навіть далекі родичів не залишилось.

– Що, земляче, не впізнаєш, хто тебе турбує? – почувся в трубі басовитий голос.

Я й справді не відразу впізнав, адже басом говорив Петро Пундик, з яким востаннє бачився сорок років тому на випускному вечорі в школі.

– Ми тут зібралися поїхати до столиці на футбол, – продовжував далі Петро, – і згадали про тебе. Тож вирішили після футболу заглянути до земляка. Хочемо подивитися, як ти живеш. Дуже просимо, щоб ти спеціально не готувався. Ми люди свої, і нам нічого не треба. Тільки з тобою побачитися.

Не треба, так не треба. Просили не готуватися, я і не готувався. Поставив на стіл те, що було вдома. Навіть трохи наливки знайшлося.

Сиділи за столом і згадували:
– А пам'ятаєш?..
– А ти пам'ятаєш?..

На прощання ще й чайку попили з бубликами.

– Проводжати нас не потрібно, – чомусь сухо сказав Василь.

Через двері я почув його приглушений бас:

– Знаєте, чому я не хотів, щоб він нас проводжав? Ми ще в буфет заскочимо на вокзалі, перекусимо щонебудь. А то у цього скупердя і поїсти нічого було...

Мені стало соромно. Уявив, як низько впав у очах своїх земляків, яким скупим їм здався. Та й вони теж поводили себе не кращим чином. Спробуй здогадайся, що їм хочеться. Хоч би натякнули! Я миттю виправив би свою помилку.

Я був у відчай від думки, що земляки назавжди образилися на мене.

Однак через кілька тижнів Петро знову зателефонував:

– Привіт! У нас тут трапилась нагода в неділю до столиці навідатися. То як же до тебе не заглянути! Але переконливо просимо: нічого такого не вигадуй. Нам би тільки посидіти, поговорити, згадати молодість...

Дізнавшись про приїзд земляків, я мерщій побіг до банкомата, зняв місячну зарплату разом із авансом, а також на всяк випадок дещо позичив у друзів. Потім звернувся до знайомого – витонченого гурмана.

– Що б ти поставив на стіл для частування найдорожчих тобі гостей? – запитав у нього.

Після серйозних роздумів він

Описки-самописки

В рогах правди немає.

Інстинкт салозбереження.

Сексу не накажеш.

Який мобільник розуму погас...

Галина КОЛЯДЕНКО.

Житомирська обл.

СЛОВНИК-ЖАРТІВНИК

Кокетка – кухарка на кораблі.

Курорт – птахоферма.

Лактація – виробництво лаків.

Лицемір – антрополог.

Маклер – торговець наркотиками.

Віктор ПЕРЕТЯТЬКО.

Черкаська обл.

склав меню, яке б задовольнило найвибагливішого гостя. Чого коштувало втілення творчої фантазії мого знайомого гурмана в реальні напої і закуски, відомо лише мені та шеф-кухарю ресторану "Любий дядя".

За годину до приїзду земляків шеф-кухар особисто прийшов з напівфабрикатами шашликів та іншими делікатесами. З моєї кухні по всій квартирі розносилися такі апетитні запахи, що в голові паморочилося.

Гості активно пили і їли, від насолоди охкаючи та прицмокуючи язиками. Одягаючись, вони кидали сумні погляди на стіл. Було очевидно, що їм шкода розлучитися з такою багатою закускою. Але у них, на жаль, були квитки на поїзд.

– У мене такий порядок, – сказав я на прощання, – все, що гості недопили і недоїли, вони забирають з собою.

Пакет вийшов нівроку важкий.

– Будемо нести по черзі, – сказав Петро.

А через хвилину я почув через двері його голос:

– Живуть же люди! Такі делікатеси щодня їдять! І як це все йому одному в горло лізе?! Міг би й нам зі свого панського стола хоч раз на два тижні щось смачненьке підкинути. Скупердя нещасний!..

Юрій ТИМОФІЄНКО.

Дніпропетровська обл.

Мал. Валерія ЗЕЛІНСЬКОГО.

– Та яка там риба! Ми третього шукаємо...

Народні цємішки

– Чому ви не п'єте ліки, які я вам призначив?

– Знаєте, лікарю, в них такий присмак неприємний...

– Так ви пийте ліки і думайте, що це – коньяк.

– То, може, я краще питиму коньяк і думатиму, що це – ліки?

Співбесіда у відділі кадрів:

– Що ви вмієте робити?

– Та що завгодно! Я майстер на всі руки.

– О, це те, що нам потрібно! А як у вас із почуттям гумору?

– З гумором в мене все гаразд. А чому ви про це запитали?

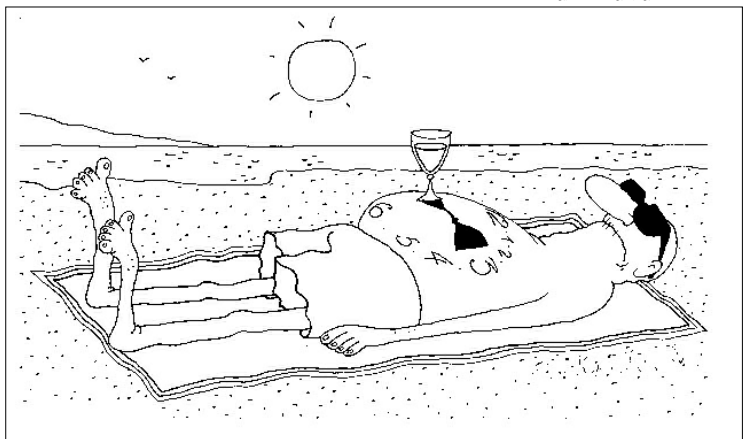
– Розумієте, роботи в нас багато, а зарплата смішна.

Холостяк прийшов у гості до свого приятеля, теж холостяка. Господар каже:

– Я піду на кухню, пельмені зварю для закуски, а ти чим-небудь займи-ся. Почувай себе, як вдома...

– А чим ти порадиш зайнятися?

– Ну, підлогу помий...

Мал. Михайла ЛАРИЧЕВА.

• БАЙКА В ПРОЗІ

Дозвіл на виліт

ЖУРАВЛІ збиралися у вирій.

Довго й ретельно готувалися вони до цієї події. І ось, нарешті, все готове. Залишилися тільки формальності.

Спочатку треба було пройти медкомісію, щоб отримати довідку про стан здоров'я.

У поліклініці була черга – цілий пташиний базар. І все-таки за тиждень усі зробили рентген дзьоба, кардіограму серця, аналіз пір'я, щеплення проти сказу, ящура і проносу, пройшли отоларинголога, психопатолога, гінеколога, дантиста, окуліста, масажиста.

Усе було нормально, лише окуліст виписав захисні окуляри, дантист на всяк випадок – вставні нержавіючі дзьоби, а після щеплення у декого підвищилася температура.

Потім знайомилися з правилами техніки безпеки і протипожежними правилами.

Згодом були двотижневі курси першої допомоги.

Форсованим темпом прослухали курс лекцій з хореографії та економічної географії.

Жвавенький сірий горобець прочитав тижневий спецкурс "Міжконтинентальні перельоти". Колись чорнобура, а нині модно руда лисиця розповіла про етику і космічну естетику.

Сич закликав дотримуватись правил руху.

Ведмідь – не вживати медовуху під час польоту.

Спеціальний науково-дослідний інститут аеродинаміки випробував їхні крила на міцність і надійність.

Працівник інституту орнітології урочисто напресував на ноги блискучі кільця-паспорти.

Після цього настала черга тренувальних польотів. У зв'язку з першими заморозками вони проводились у закритому ангарі.

Далі треба було принести по три фотографії, заповнити тест-анкету, здати свідоцтва про одруження, довідки про сімейний стан, метраж гнізд та постійну прописку, знятися з квартирного обліку.

Журавлі знялися та й полетіли.

Євген КОЛОДІЙЧУК.

• САТИРИЧНІ МІНІАТУРИ

Мрія шляхобудівців

Ми всі дороги одягаєм

У покриття тверде щораз,

Але воно – причину знаєм –

Стає ямковим після нас...

Якби не дощ, не сніг з морозом,

Не різних автофур щодня потік,

Якби-то кожен їздив лише возом,

То й покриття служило б вік.

Аркадій МУЗИЧУК.

м. Київ.

Владолюбці

У владу знову лізуть небораци,

Яким давно на звалище пора,

Бо з'ясувалось: смітникові баки,

Куди їх закидали, – то діра.

Юрій БЕРЕЗА.

м. Рівне.

"Прозорий" грабіж

Ушух "офшорний" г'валт,

Прозріли "сліпі трасти".

Тепер наші чиновники

"Прозоро" можуть красти.

Олексій БОЙКО.

Вінницька обл.

Метаморфоза

В житті, на жаль, ще силу має

Відносин істина одна:

Собі той ціну набиває,

Кому насправді – гріш ціна.

Микола КОЛЕСНИК.

Донецька обл.

Реклама. Оголошення

"Наш генеральний спонсор – готель "Розвиток". Щасливим буде той, хто зупиниться в "Розвитку"!

"Шукаю симпатичну молодлицю для спільного проживання. Красивих прошу не телефонувати – фінансово я не потягну".

"Пий горілку "Артеміді" – від СНІДу не буде й сліду!"

"За помірну ціну викопую яму ближньому".

"Медицинний центр проводить акцію: якщо в пацієнта виявиться велика діагностика захворювань, то один діагноз він отримає безплатно в подарунок!"

Іронізми

- Чим товща шкіра, тим продажніша шкура.
- Навіть пройшовши вогонь і воду, можна вилетіти в трубу.
- Поганий той політик, на якого немає компромату.
- Слабому в колінах лікті не допоможуть.
- Робота – не вовк, але й від неї можна озвірити.
- Варто закласти в бюджет безплатний сир, як відразу знайдуться бажаючі приватизувати всі мишоловки.
- Виступати від імені народу значно легше, ніж від свого власного імені.
- Коли в голосі багато металу, він рідко буває благородним.
- Що тільки не плетуть у соціальних мережах.
- Багаті платять, а бідні розплачуються.

("Антологія афоризмів").

Цікаво знати

Як свідчить статистика, на виклики громадян першими найшвидше приїжджають жінки легкої поведінки у супроводі сутенера, за ними – кур'єри з піцею, пожежники та поліція, а вже потім – швидка медична допомога.

Чи знаєте ви, що що 90 відсотків читачів не помічають в цьому тексті повторення слова "що" на початку речення?

Мал. Віталія ПЕСКОВА.

Запитаннячка

- Чому в нас хлібні місця дістаються тільки ситим?
- Чому так буває: подружжя – обоє наче ангели, а в їхніх стосунках сам чорт не розбереться?

Архів "зоряньського" гумору на сайті:
www.zorya.poltava.ua

